

Primera topada

Mikhaïl Kuzmín

«Temps de gebrades, feien el *Tristany*,
cantava dins l'orquestra el mar ferit;
país tot verd darrere un baf de blau,
batecs del cor salvatgement suspesos.
Ningú no la va veure entrar al teatre
i ja estava assegurada en una llotja,
bella com si l'hagués pintat Briulov.
Aquestes dones viuen en novel·les,
a les pel·lícules també se'n troben...
Per elles es cometen robatoris
i assassinats, espionatges
i se suïciden amb verí a les golfes.
Ara s'estava tota humil i atenta,
seguint la història d'un amor fatal,
sense arreglar-se el mocador vermell
que mig li queia de l'espatlla blanca,
sense notar que a ella la seguien
tot de binocles de la sala, fixos...
No ens coneixíem, jo mirava el fosc
d'aquella llotja que em semblava buida...
Vaig ser en una sessió d'espiritisme,
si bé els espiritistes no m'agraden,
i el mèdiu feia pena, un pobre txec.
Per l'ample finestral, alliberada,

queia una llum blavenca, com de glaç.

La lluna il·luminava des del nord:

Islàndia, Groenlàndia, Tule, aquell

país tot verd darrere un baf de blau...

I allà al teatre a mi m'encarcarava

l'abaltiment d'abans del gran esclat

i com un xic de tot: espera, fàstic,

última por, felicitat completa...

Per dins sentia uns cops lleugers, constants,

com si, amb la cua, un peix piqués el gel...

Em vaig alçar, amb trontolls, com un somnàmbul,

vaig arribar a la porta, es va obrir sola...

De l'avantllotja va sortir de sobte

un jove d'uns vint anys, amb els ulls verds,

fent veure que em prenia per un altre,

em va encaixar la mà i va dir: "Fumem?".

El peix, quin cop de cua va donar!

Lliurar-se: llanda del més alt voler!

Última por, felicitat completa!

País tot verd darrere un baf de blau!»

KUZMÍN, Mikhaïl. *Un peix esquerdà el gel*. Barcelona: Blind Books, 2019.

Traduït per Arnau Barios